

sterne i Kjøbenhavn i den senere Tid have begyndt at optræde paa en særlig udæskende Maade. Navnlig en enkelt af dem har valgt sig en ny Valplads i den senere Tid, og det den alleruheldigste, som en stridbar Præst kunde vælge sig, nemlig Kirkegaarden. Der er forefaldet i høj Grad usømmelige Optrin paa Nørrebro, hvor en Præst har benyttet sig af den Lejlighed, han har til ved en Begravelse at samle en Skare Mennesker om sig, til at saare disse Folks helligste Følelser, og jeg vilde derfor ønske, at vi kunde naa til at blive fri for at skulle benytte disse Præster derved, at Folk kunde betjene sig selv ved Begravelser, og disse kunne foregaa uden præstelig Medvirkning. Begravelserne vilde da foregaa paa en sømmelig Maade, og vi vilde blive fri for de højst usømmelige Optrin, enkelte Præster have gjort sig skyldige i, i den senere Tid. Jeg vil i alt Fald benstille til den højtærede Minister at tage under Overvejelse, om det ikke var muligt at skride ind for at sætte en Stopper for saadanne usømmelige Optrin. Da der i Fjor var Tale om at bevillige 15,000 Kr. til Kirken i Randers, var der 2 ærede Medlemmer af Finansudvalget, det ærede Medlem for Lejre (Ole Hansen) og det ærede Medlem for Ribe (Busk), der stode sammen med mig og foreslog at nægte denne Bevilling. Jeg glædede mig naturligvis over en saadan Tilslutning og troede, at den var af Varighed, at det var Folk, som man kunde stole paa, og at man fremtidig kunde betragte dem som sine Forbundsfæller i denne Sag. Men i Aar have begge de ærede Medlemmer svigtet og ere gaaede over til Flertallet. Jeg kan ikke nægte mig den Fornøjelse at oplæse de virkelig udmærkede Grunde, som de to ærede Medlemmer i Fjor anførte. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse nogle Citater af Tidenden. Det ærede Medlem for Ribe udtalte: „Naar Købstæderne ere fri for Tienden, og naar Købstæderne florere, som de vitterlig gøre i vore Dage, er det ikke mere end rimeligt, at de bygge de Kirker, de ville have.“ Skulde vort Forslag blive forkastet, udtaler han det Haab, „at det ad Aare maatte gaa op for de mange Landborepræsentanter her, at de ikke bør gaa med til paa denne Maade at hjælpe de store velhavende Købstæder til at bygge Kirker“. Han rettede en kraftig Appel til sine Standsfæller om, at de endelig maatte staa fast, og at det ad Aare maatte gaa op for dem, at her havde de noget at kæmpe imod, her maatte de stemme imod.

Og hvem er saa den første, der har svigtet, den første der har forladt Fanden? Det er det ærede Medlem for Ribe. Det ærede Medlem for Lejre talte ogsaa djærve, forstandige Ord om denne Sag, og jeg kan heller ikke nægte mig, naturligvis med den højtærede Formands Tilladelse, at citere nogle Ord af ham: „Med samme Ret kan der jo komme andre til næste Aar og med samme Motivering anbefale en Bevilling til en anden Kirke f. Eks. i Aarhus, og til næste Aar kunde man paa samme Maade anbefale en Bevilling til en Kirke i Kjøbenhavn og saa fremdeles, kort sagt, der er ingen Ende paa, hvor vi glide hen med disse Bevillinger.“ Denne, det ærede Medlems Spaadom er gaaet i Opfyldelse endog hurtigere, end han selv havde ventet. Han havde troet, at vi skulde nøjes i Aar med en ny Kirke i Aarhus, og næste Aar en i Kjøbenhavn, men Regeringen har været meget mere forhippet, den er allerede i Aar kommen med langt større Fordringer. Det ærede Medlem sagde endvidere til Flertallet: „Flertallet vil nu glide videre paa denne Bane, medens Mindretallet nu siger stop, og ærede Medlemmer, som ikke ønske at glide videre, kan jeg derfor anbefale at følge Mindretallet.“ I Fjor stod altsaa det ærede Medlem fast, men i Aar er han gaaet over til Flertallet og glider videre. Han er med til at stille Forslag til Bevillinger, der ere langt større end dem, han advarede mod i Fjor. Jeg ved ikke, hvad der er Grunden. Maaske det er et stærkt religiøst Omslag, der er kommet i det ærede Medlem, saa at han føler Trang til at bygge Kirker. De to ærede Medlemmers Ord løde ikke forgæves i Fjor. Der var mange af deres Standsfæller, af Landborepræsentanterne, der fulgte dem. De ærede standhaftige Medlemmer havde ikke talt forgæves, idet 38 stemte mod Bevillingen, medens 54 stemte for den. Jeg synes ikke, at der i Aar er større Grund til at stemme for Kirkebevillinger — tværtimod mindre. Der har jo i den sidste Tid rejst sig stærke Tvivl om, hvorvidt der er et Helvede, det er udtalt fra flere Præsters Side, at der intet Helvede er til, og saa synes jeg ikke, at der er saa stor Grund til at bygge ny Kirker, thi jeg tror, at de fleste Kirker blive byggede ikke af Kærlighed til Himmerige, men af Frygt for Helvede. Socialdemokratiet staar med Hensyn til Kirkebyggeriet paa samme Standpunkt som i Fjor, vi ville stemme imod, og vi beklage naturligvis meget, at vore Forbundsfæller fra i Fjor have svig-